

зява, че в определен период от време това е така. Значи тялото-на-името създава все по-устойчиво поле, в което изписва от тъжни по-тъжни кодификации. Водещо вече е не Тялото, а Името; То е, което поражда смислите, то е новият Център. *Някога* възможното щастие е можело да бъде означено чрез теменугата. *Сега* теменугите не допускат подобна смислоторна операция - тя би променила (Естеството на) нещата. Затова и този който подмолно се усмива сега, вече е Кратил. В усмивката му долавяме, че другият роман на Яворов е и *роман за теменугите* доколкото романът за теменугите е и *роман за името*. Всеки пък, който е чел Платоновия диалог, знае, че последен се усмива Сократ. Тогава? Принудени сме да признаем хипотетическия силогизъм: минзухарът от 1900 г. е по-близо до теменужката от 1897, отколкото до теменугите от 1906 г. и че теменужката и теменугите не ги свързва нищо друго, освен номинативната близост. Освен името и по-точно преди името има нещо друго: *интенционалното състояние* - онова, което предопределя, извиква, полага.

...Значи теменугите могат да означават и друго, при това без да са били теменуги. Страхувам се да продължа по-нататък, защото усещам една нова посока - ами да, в първия период на Яворов той значи е уверен как това мило прекрасно цвете (теменугата, минзухарът ни изглежда ясен) може да радостнопоражда, но после, след различните житейски драми (илюзия е, че драмата на Яворов е само една), същият този образ вече е унил и печален, защото *такава* е и душата на неговия създател. Колкото и да е ясен, минзухарът, ако се бе появил през т.нар. втори период на Яворов, не е ясно дали не би раснал в тъжната семантика на виолариума. Е, пази ни Господи, от подобни аналогии. Струват ми се опасни. На Яворов май по-скоро му е било безразлично кое точно название ще извика в представите на читателя усещането за виталност, стига точно това усещане да бъде правилно разчетено, още повече, че и фигурата на Учителя не възразява. Семиотично погледнато, не му е било нито до референта, нито до означаващото, а до прагматиката на контекста. Години по-късно, когато част от тази прагматика я пише самият Яворов, когато той е Учителят, буквата на знаковостта вече говори недвус-